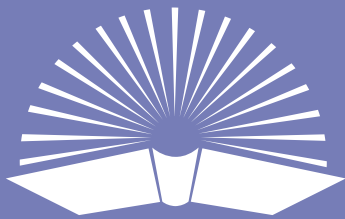

myShliach
מהלכה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
כיתשא

myshliach.net

כי תשא

לקו"ש חלק ג' ע' 181 ואילך
מתורגם ללה"ק

האדם הוא ענין ה"קבלת עול"¹³, ההתמסרות להקב"ה למעלה מטעם ודעת, שבאה מעצם הנשמה (גם בשנים מאוחרות יותר כשהשתמשו במחצית השקל לקרבנות, לא השתמשו בו לקרבנות יחיד, כי אם לקרבנות ציבור¹³, שבזה התבטאה ההתאחדות של כל ישראל יחדיו, הבאה מעצם הנשמה) – שכן זה מתבטא, רק במה שעשו עם מחצית השקל אחר כך, לאחר הנתינה, אבל ב"זה יתנו", בנתינה של מחצית השקל אינה מתבטאת לכאורה העבודה שמצד העצם.

גם אי אפשר לומר, שהשייכות של מחצית השקל עם עצם הנשמה, היא בכך שהתרומה של מחצית השקל שונה משאר נדבות המשכן – בשאר הנדבות היו חילוקים של עשיר ועני וכל אחד נתן כפי נדבת לבו, אבל במחצית השקל היו כל בני ישראל שוים, "העשיר לא ירבה והדל לא

ד. כל מצוה, נרמזת כוונתה ותוכנה הפנימי במעשה המצוה גופה. נמצא איפוא, שגם במצוות מחצית השקל, במעשה הנתינה עצמה מרומזת גם הכוונה הרוחנית של המצוה, שהיא עבודה הקשורה באש של עצם הנשמה. ואינו מובן: הרי המטבע של אש הראה הקב"ה למשה רבינו, ואילו מחצית השקל שנתן כל יהודי, היה זה הרי מטבע פשוט שאין בו לכאורה כל רמז על ענין של אש.

אין להסביר זאת, במעלת מצות הצדקה, שאדם נותן מממונו שעמל עליו בכל כוחות נפשו, או שהיה יכול לקנות בו חיי נפשו¹⁵, כך שהוא דבר הנוגע בעצם הנפש – שכן אין זו מעלה מיוחדת הקשורה למחצית השקל, כי אם בכללות מצות הצדקה.

כן אין להסביר את הדבר בכך, שמתרומות מחצית השקל נעשו אדני המשכן, יסוד המשכן – שבעבודת

ומוכח מזה, שהדיוק הוא, שיתנו דוקא מחצית של שקל שלם; עשר הגרה שצריכים לתת אינו סכום וענין לעצמו, אלא – חציו של סכום, של שקל שלם שמכיל עשרים גרה. ואינו מובן: התורה הרי דורשת תמיד שיתנו להקב"ה מהמובחר – "כל הלב לה" 16 – ומדוע נאמר כאן, שיתנו לא יותר ממחצית אילו לא היתה התורה מדייקת "מחצית", לא היה קשה מדוע אין מצווים לתת מטבע גדול יותר. שכן כל מצוה יש לה ענינים ושיעורים משלה, ובמצוה מסויימת זו נוגע סכום מסויים ממטבע זה. אך מאחר שמדגישים את ענין "מחצית השקל", הרי המצוה קשורה עם שקל (ולא עם מטבע קטן ממנו), מדוע אם כן אין לתת יותר מאשר מחצית (היפך השלימות) ולא שקל שלם?

ובפרט לפי המבואר לעיל, שמחצית השקל היתה כפרה על חטא העגל, חטא של כפירה באחדות ה' ופירוד מאלקות, דבר שכולל הכל – היתה הכפרה צריכה להיות מדה כנגד מדה, לתת הכל להקב"ה ולא להותיר כלום לעצמו. ואילו התורה, מצוה אדרבה, ששקל שלם אסור לתת, "העשיר לא ירבה" 17, חייבים לתת רק מחצית,

ימע"ט" – דבר המורה על עבודה שמצד העצם, כי מצד עצם הנשמה כל בני ישראל שוים והחילוקים נובעים מן הכחות הפנימיים 13.

שכן דבר זה אינו מרומז בענין וציווי מחצית השקל; שהרי דבר זה היה מתבטא גם בכל סכום אחר שהתורה היתה מצוה לבני ישראל לתת בשוה. והכרח לומר, שהאש של עצם הנשמה מרומזת גם בזה – מחצית השקל – יתנו.

ה. לשון התורה בציווי של מחצית השקל הוא: "זה יתנו גו' מחצית השקל, עשרים גרה השקל, מחצית השקל תרומה לה" כלומר: תחילה אומרת התורה, שיש לתת מחצית השקל; וכדי לדעת את הסכום המדויק של מחצית השקל, מבארת התורה כי שקל שלם שוויו עשרים גרה, ומחצית ממנו – עשר גרה – תהיה תרומה לקב"ה.

וצריך להבין, לשם מה כל האריכות? התורה הרי היתה יכולה לומר בקיצור, שיתנו עשר גרה; אפילו אם התורה רוצה להזכיר דוקא "מחצית השקל", הרי היה מספיק לומר שיתנו מחצית השקל שהוא עשר גרה, לשם מה צריך להזכיר כאן ששקל שלם הוא עשרים גרה?

ודוקא אז הוא "כפר נפשו".

וביותר אינו מוכן: מצינו, שאת מחצית השקל עצמה מציינת התורה (לגבי ענין אחר) כדבר בפני עצמו, דבר שלם: רש"י אומר¹⁸, שנזם הזהב ששקל "בקע" שנתן אליעזר לרבקה הוא רמז למחצית השקל, אבל אין התורה אומרת שם שנתן לה בקע של דבר (שלם), של שקל, אלא שנתן לה בקע – דבר בפני עצמו. וכאן בתרומת מחצית השקל, חייב להיות דוקא מחצית של דבר אחר (שקל), של דבר שלם.

ו. כאמור לעיל, חטא עבודה זרה הוא, הפירוד מאלקות. לכן חייב ענינה של מצות מחצית השקל, שהיא תיקון לחטא העגל, להיות אחדות. אמיתית ענין האחדות, הנדרשת מיהודי, אינה רק שימסור את כל אשר לו להקב"ה, כאילו הוא מציאות לעצמו והוא נותן את שלו להקב"ה, כי אם שירגיש שהוא כשלעצמו אינו מציאות כלל, הוא אינו יותר מאשר חצי דבר. ורק על ידי כך שהוא מתחבר עם הקב"ה, הוא נעשה מציאות ודבר שלם.

הרגשה זו ועבודה זו מעוררות ומגלות אותו ענין גם למעלה: שלימות

הקב"ה תלויה, כביכול, בבני ישראל. שלכן מכנה הקב"ה את כנסת ישראל בשם "תמתי" שעושים אותי, כביכול, תם, שלם¹⁹. כביכול כנסת ישראל עושה אותו שלם.

התקשרות ישראל עם הקב"ה אינה חיבור של שני דברים, כי אם שניהם מהוים דבר אחד. כל אחד לעצמו, ללא השני, אינו כי אם מחצית²⁰; ושניהם יחדיו דוקא הם שלימות אחת.

וזהו ענין מחצית השקל. ישנו שקל אחד שלם, הכולל עשרים גרה: עשר גרה האחד הם עשרה כוחות הנפש, אותם צריך האדם מישראל לתת להקב"ה; וזה ממשיך את ה"עשר גרה" האחרות – עשר ספירות העליונות של הקב"ה (אף שלא ניתן לתאר את הקב"ה בשום ציור ח"ו, עם כל זה, מצד גודל אהבתו לישראל, צמצם עצמו בעשר ספירות, שמהן נשתלשלו עשרה כוחות הנפש שבאדם²¹, אדם "אדמה לעליון"²² הם בדומה לעשר ספירות של אדם העליון). ושנים אלו – עשרה כוחות שבאדם ועשר ספירות של הקב"ה – אינם שני דברים נפרדים; שניהם יחדיו מהוים שקל הקודש אחד שלם. כל אחד מהם, ללא השני, חסר שלימות.

ולכן מחצית השקל היא גם כפרה על חטא העגל, כי כל החטאים, ואפילו חטא עבודה זרה²³, אינו פוגם בעצם. עצם היהודי הוא תמיד בשלימות. וכאשר מגלים את העצם (על ידי מחצית השקל כנ"ל), הרי זה משפיע גם על כחות הגלויים, וגם הם מתאחדים עם אלקות²⁴.

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

וזהו הרמז של כוונת המצוה – "מטבע של אש", האש של עצם הנשמה שבמעשה המצוה של מחצית השקל: מחצית השקל מורה שבני ישראל עם הקב"ה הם, כביכול, יחד דבר אחד שלם, וזהו על ידי הקשר של עצם הנשמה עם עצמותו ית'. בהתקשרות של כחות הגלויים עם אלקות עלול להיות לפעמים פגם, אבל עצם הנשמה מחובר ומאוחד תמיד עם הקב"ה, "חבוקה ודבוקה בך, יחידה ליחדך".

כי-תשא

מתורגם ללה"ק

בְּהַפְטָרַת פְּרִשְׁתָּנוּ אָנוּ קוֹרְאִים אֶת הַסְּפּוּר שְׂאֲרַע לְאַלְיָהוּ בְּהַר הַכְּרִמָּל. תַּחֲלָה נִתֵּן אֲלֵיהוּ פֶּר לְנַבִּיאֵי הַבַּעַל (נַבִּיאֵי שֶׁקֶר שְׁעוֹבְדִים עֲבוּדָה זָרָה שֶׁשָּׂמָה בַּעַל) שֶׁיִּנְסוּ לְהַעֲלוֹתוֹ כְּקִרְבָּן, וְרַק אַחֲר־כֵּן הֵעֲלָה אֲלֵיהוּ עֲצָמוֹ פֶּר לְקִרְבָּן לָהּ. הַכֹּל רָאוּ שְׂאֵשׁ יִרְדָּה מִן הַשָּׁמַיִם וְקִרְבָּנוֹ שֶׁל אֲלֵיהוּ הִתְקַבַּל, לְעֻמַּת הָעֲבוּדָה הַזָּרָה שְׂאִינָה עוֹנָה לְקוֹרְאֶיהָ. אֲזַי קָרְאוּ כָּלֵם: 'ה' הוּא הָאֱלֹהִים'.

מִסְפָּר בַּמִּדְרָשׁ שֶׁהַפֶּר שֶׁעָלָה לְשֵׁם הַבַּעַל סָרַב לְלָכֶת, וְטָעַן: הַפֶּר הָאֲחֵר עוֹלָה קִרְבָּן לָהּ וְשֵׁם ה' מִתְקַדֵּשׁ עַל יְדוֹ, וְאֵלּוֹ אֲנִי עוֹלָה קִרְבָּן לְעֲבוּדָה זָרָה וּמִכְעִים אֶת בּוֹרְאִי.

עֹנָה לוֹ אֲלֵיהוּ הַנְּבִיא: כָּשֵׁם שֶׁשָּׂמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתְקַדֵּשׁ עַל יָד זֶה שְׁעָמִי (עַל יְדֵי הַפֶּר שֶׁעָלָה לְקִרְבָּן לָהּ עַל יְדֵי אֲלֵיהוּ), כֵּן מִתְקַדֵּשׁ עַל יְדֵךְ (עַל יְדֵי הַפֶּר שֶׁהֵעֲלָה לַבַּעַל וְהַכֹּל רָאוּ שֶׁנַּבִּיאֵי הַבַּעַל מְרַמִּים, שֶׁהָרִי לֹא יִרְדָּה אֵשׁ לְקִרְבָּנָם).

יֵשׁ כְּאֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים אַךְ וְרַק בְּעֵינֵי קִדְשָׁה לְכַתְּחֵלָה. הֵם טוֹעֲנִים שֶׁבְּדֶרֶךְ זוֹ הֵם מְקַדְּשִׁים אֶת שֵׁם ה'. אוֹלָם כִּאֲשֶׁר הֵם נִתְקָלִים בְּעוֹבְרֵי עֲבָרָה הֵם נִמְנָעִים מִלְּהַשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם, וְלֹא מִתְאַמְצִים לְקַרְבָּם לַתּוֹרָה וּלְהַחְזִירָם בְּתִשׁוּבָה. הֵם אֵינָם רוֹצִים לְהִתְעַסֵּק בְּפֶר שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה. הֵם רוֹצִים לָבוֹא בְּמִגַּע עִם קִדְשָׁה בְּלִבָּד.

אֲלֵיהֶם בָּאָה הַהוֹרָאָה מִהִפְטָרְתָנוּ. אַחֲדוֹת ה' הַתְּגַלְתָּהּ דוֹקָא עַל יְדֵי הַפָּר
שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה. כַּאֲשֶׁר עוֹסְקִים עִם אֱלוֹ שְׁעוֹבְרִים עֲבֹרוֹת, וּמְחַזְרִים אוֹתָם
בְּתִשׁוּבָה, כִּפִּי שְׁעָשָׂה אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא, גּוֹרְמִים לְזִדּוֹנוֹת עֲצָמָם שִׁיִּהְפְּכוּ
לְזִכְיוֹת. אֲדַרְבָּא, אֵלֵיהוּ הַקָּדִים אֶת הַפָּר שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה לְפָר שְׁלוֹ. קִדּוּשׁ ה'
נִגְרָם קִדְּם כָּל עַל יְדוֹ.

אֲפֹלוּ אִם קָרוּבוֹ שֶׁל יְהוּדֵי אַחַר גּוֹרָם לְבִטּוּל זְמַן שֶׁל לְמוּד תּוֹרָה אוֹ קִיּוּם
מִצְוֹת שֶׁל הַמִּקְרָב, עָלְיוֹ לְזָכֹר, שְׁעַל יְדֵי עֲסוּקוֹ זֶה הוּא מְקַדֵּשׁ אֶת שֵׁם ה'
מִמֶּשׁ כִּפִּי שֶׁהוּא מְקַדֵּשׁ אֶת שֵׁם ה' עַל יְדֵי עֲבוּדָתוֹ הַטּוֹבָה.

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק טז עמ' 415-416)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

החצי השלם

אתם מכירים את זה שמישהו מבקש לומר לכם לכאורה דבר פשוט, אך מסובב זאת במשפטים מסורבלים שרק על ידי התבוננות נתון להבין את הכוונה? אין ספק שזה קצת מעצבן. נו, מה, אתה לא יכול לדבר ברור? בשביל מה כל הסחבת?

התמיהה:

וזה בדיוק מה שלא מובן בפירוש השבוע, בצווי הקדוש ברוך הוא לבני ישראל שיתרמו מחצית השקל לבניית המשכן. התורה אומרת: "זה יתנו מחצית השקל, עשרים גרה השקל, מחצית השקל תרומה לה". זה לשון הצווי.

כעת אמרו אתם: לא פשוט יותר לומר במפרש שיש לתת עשר גרה - שזה מחצית השקל? לשם מה צריכים להאריך ולהסביר ששקל שלם שזה עשרים גרה ושנחנו נבין לבד שחצי הכוונה לעשר? תגיד פשוט עשר וזהו!

ועוד משהו שקצת לא מובן: לכאורה מצות מחצית השקל שבאה לתקן את חטא העגל אמורה לבטא את חזרתנו בתשובה, בכל מאוּדְנו לקדוש ברוך הוא. מדוע אם כן יש כאן הדגשה על "חצי" ולא על דבר שלם? הרי אנו אמורים להחזיר את כל פלגנו לה' לא להתחיל לערוך חלוקות, רק חצי וכדומה.

התשובה:

אלא ששאלה אחת מתרצת בחברתה: אכן מצות מחצית השקל באה לתקן את עוון חטא העגל. ולכן פאָשר מבקשים להדגיש את החזרה בתשובה וההתקרבות להשם יש להדגיש שמה שנחנו נותנים הוא רק חצי. בשביל שהדבר יהיה שלם זקוקים לקדוש ברוך הוא. זה מראה ומבטא שחזרנו לגמרי בתשובה. זו הסבה שמאריכה התורה ומבארת ש"מחצית השקל" היא דוּקא "עשר" מתוך "עשרים גרה", שהיא שקל שלם. ושוב, זה בכדי להדגיש שמה שנחנו נותנים הוא רק חצי מתוך השלם. ואנחנו זקוקים לחלק מהקדוש ברוך הוא שישלים את השאר ויעשה את החצי שלנו לשלם.

שליחות כהלכה

"דבר ראשון, כל ילד יהודי הוא עולם מלא פידוע לכם... כל ילד שמגיע זו זכות עצומה! אתם לא יודעים כמה הצלחתם לפעל על כל אחד ולקרב אותם ליהדות..." הזכיר להם אבא, "אבל אני מבין את התחושות שלכם, אתם רוצים להצליח בגדול! ובעז"ה אנחנו נהיה בתנועה של לכתחלה אריבער ותהיה הצלחה גדולה!" הוסיף בקול בטוח.

"אני הולך לגמור את השלט" אמר שמוליק במרץ מחדש כשהוא בולע את הביס האחרון של הלחם, "רגע רגע, ברכת המזון!" הזכירה אמא, "אני אברך אח"כ בחדר" אמר שמוליק.

"אתה בטוח שמת'ר?" שאל אבא בחייוף מתעניין, "תבדק בקצור שלך ערוף איפה צריך לברך ברכת המזון..."

כל הרצפה הייתה צהבה מפרצופים מחיכים, עשרות סמילים גזורים עם חיוכים שונים ומשנים מלאו את החדר. במרפז כל הבלגן ישיבה לה רבקי בניחוחות והמשיכה לגור עוד ועוד עגולים לפעילות המיחדת שהם הכינו לכבוד חדש אדר למחר למועדון צבאות השם פשהיא מפצמת לעצמה שירי פורים עליזים. רחלי ושמוליק היו שרועים על הרצפה בקצה השני של החדר, לידם גליון ניר ענק שמציר עליו מסלול חמוד למשחק שהכינו, והם צובעים ומקשטים אותו שיהיה צבעוני ויפה.

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.
hebrew@myshliach.com

לכתחלה יש להחמיר שלא לאכל ארו בכל צורה שהיא אלא בתוך הסעודה. אם בכל-זאת אוכלים אותו שלא בסעודה, יש לברך עליו 'שהכל'.

אם ברח 'מזונות' או 'אדמה' - יצא.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

מוטי מונדשיין סמולנסק רוסיא
 יוסף יצחק ריבני סינגפור
 יוסף יצחק ליצמן קוריאה

"מיש מיש מיש מיש מיש מיש מיש מיש מיש מיש מיש מיש" אדרוררר" חיוש ושניאור הקטנים שרו בבית בקולי קלות, חיוש לבושה בשמלת אסתר מלכותית שמצאה בארגז התחפושות, ושניאור חבוש בקסדה ענקית שמכסה לו כמעט את כל הראש, שניהם עליזים ומאשרים.

"ארוחת ערב ילדים!" הכריזה אמא ברחבי הבית הפורימי שלהם.

"אני מקנה שיבואו המון ילדים לפעילות מחר" אמר שמוליק בפה מלא חביתה, "בטוח! אתם כל כך השקעתם ותרואו תוצאות בעז"ה!" עודד אותם אבא.

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"נכון, אבל אני ממש מקנה שלא יקרה מה שקרה בחנכה, שהכנו תכנית כל כך יפה ובסוף הגיעו רק 4 ילדים" אמרה רחלי ובטאה את תחושות כלם, הם כל כך התאכזבו אז...

נושא / נושא

חדש של שמחה

איך עושים את זה

גדולה על כף. בדיוק ההפך מלבכות".

ואכן התרוממו שני האחים ממקום מושבם ותקף החלו לרקד ברקודים שמחים עוד ועוד על כף שמקימים הם את רצון השם. שמעו שאר האסירים שבחדר וראו את שמחתם ושאלום לפשרו. ענו להם האחים שעל שום חבית הצרכים שנמצאת בפנה רוקדים הם.

כעבר מספר דקות, אחרי ששמע קולות של שמחה מהתא, הגיע הסהר אל החדר והתעניין לפשר שמחה זו של שני האחים. ענו האסירים שהם שמחים ורוקדים משום החבית שנמצאת כאן. שמע זאת הסוהר ותקף הורה להוציא אותה החוצה...

ראו האחים הקדושים שעל ידי שמחתם הגדולה על כף שזכו לקים את רצון השם, עזרה להם ההשגחה והמכשול שעמד בפניהם לכאורה מללמד, הוסר, וכעת יכולים הם לחשב ולדבר בענייני תורה. רואים אנו מכאן את גדל החשיבות של השמחה ועד כמה שמחה יכולה להשפיע בכל העניינים בגשמיות וברוחניות.

פנים חדשות

חדש אדר הוא חדש השמחה, ולא רק יום הפורים שבו, כי אם החדש כולו על כל ימיו, ובשנה זו כל שני החדשים של אדר ראשון ואדר שני כפי שהארכנו והרחבנו בשבוע שעבר. אולם כלל חשוב עלינו לדעת בשמחה זו.

על האחים הקדושים רבי זושא מאניפולי ורבי אלימלך מליזענסק מספר, כי באחד ממסעותיהם בפפרים ובעירות השלכו לבית כלא מצחין ומישן שעומד מתחת לכל בקרת. נכנסו האחים אל התא ומה נורא הפתעו לגלות, כי מלבד הריח המחניק וכמות האסירים שלא נותנים רגע אחד של חסד ושקט - יש משהו מהותי הרבה יותר שיפריע להם לשהות במקום: החבית שעומדת בצד החדר. על פי חקי בית הסהר, את צרכי האסירים עליהם לעשות באותה חבית ורק בה. אין חדר מיוחד לשרותים.

דקות אחדות אחרי שנכנסו בשערי בית הכלא, החל אחד מן האחים לבכות. נגש אליו האח השני והחל להרגיעו. "מה לך אחי היקר כי תבכה? תקף נשתחרר מכאן, ידו הארפה והרחמנית של הקדוש ברוך הוא לא תנטש אותנו חס ושלום, וסמוך אני ובטוח שנצא מכאן במהרה", אמר לו.

אולם האח המשיך בבכייתו. "לא רק על שום היותנו כאן בוכה אני", אמר האח. "בוכה אני על כף שלא נוכל ללמד כאן תורה, שהרי על פי הלכה אסור ללמד במקום שיש בו טנפת, וכאן החבית עם צרכי האסורים תאסר עלינו מללמד כאן תורה. על זה בוכה אני. על התורה שלא נלמד כאן".

שמע זאת האח והרגיע מיד את אחיו. "ראה", אמר, "על פי הלכה ועל פי צווי התורה עצמה במקום כזה אסור בשום פנים ללמד. יוצא אם כן שבזה שאיננו לומדים כאן מחמת הטנפת - מקימים אנו את רצון השם. יוצא אם כן שעלינו להיות בשמחה

ובהקדים.

בשמחה". והינו שכל מצוה שעושים צריכה להעשות מתוך שמחה גדולה ודיצה. ולדגמה: כאשר נותנים צדקה לעני, יש לשמוח כשעושים זאת ולא רק כלאחר יד, וכך הלאה בכל מצוה ומצוה שצריך לעשות אותה מתוך שמחה גדולה. רק שבאופן הפשוט הזה של שמחה, העקר היא המצוה והפעלה הספציפית שעושים, ובדגמה שהבאנו - נתינת המטבע לעני - והשמחה שבעשית המצוה, היא פרט קטן שנלווה למצוה, אין בו ענין בפני עצמו.

דרגה נעלית יותר מזו, היא השמחה של שבת ויום טוב. "מועדים לשמחה". שמחה זו יש בה כבר ענין בפני עצמו, חשיבות ספציפית בעצם השמחה. ולמעלה מזה שמחת חדש אדר שבכל יום ויום מימי החדש, גם בימים יבשים שבמבט חיצוני אין בהם שום דבר מיחד צריכים לשמוח. מדבר כאן על דרגה אחרת לגמרי של שמחה, הרבה יותר מכל השנה ואפילו משאר שבתות וימים טובים.

הדרגה הגבוהה ביותר של שמחה הנה חג הפורים שבו הצווי הוא לשמוח באופן של "עד דלא ידע". ושמחה כמו זו תהיה אף בגאולה השלמה, כשנצא מהגלות הזו שעדין "עבדי אחשוורוש אנחנו" כמו שאומרים חז"ל, וכשמשיח יתגלה ויבוא תהיה השמחה בדיוק כמו שמחת פורים, רק בכל יום ויום. יהי רצון שנזכה לכה במהרה ובקרוב.

אמן.

לו השתתפתם פעם בחגיגות 'שבע ברכות' הנערכות מידי חתנה בשבעת הימים הסמוכים, ודאי שמתם לב לתופעה שחוזרת ונשנית מידי לילה: אין לילה שאין בו משתתף חדש אחד לכל הפחות בשמחה. על פי ההלכה, בכדי לברך את שבע הברכות בשבוע החתנה יש צורך שמדי לילה ישתתף אורח שלא היה באחד הלילות הקודמים. "פנים חדשות", קוראים לזה בשפת ההלכה.

והסבה לכך היא, שבכדי שתהיה השמחה גדולה ואמתית יש צורך להתחדשות. כי דבר שישב ונשנה פעם אחר פעם בדיוק כמו שהיה לפני זה, כבר מפסיק לשמוח. בשביל לשמוח באמת כמו שצריך - יש צורך בהתחדשות, במשהו חדש שיגיע ויתן אשרור לשמחה הזו פעם נוספת. כך זה בשמחת חתנה, וכך בכל שמחה אחרת בחיים. ויכולים אנו בזה לבחון זאת על עצמנו: דבר טוב שמוגיע וקורה לנו שמחים אנחנו בו רק בהתחלה, אחרי שמתרגלים זה כבר לא משמוח.

וכך גם בדיוק בחדש אדר, מסביר הרבי, בכדי ששמחת החדש תהיה שמחה ואמתית כפי שצריך להיות, נדרש מאתנו בכל לילה ולילה לשמוח באופן של פנים חדשות, והינו בצורה אחרת לגמרי מכפי ששמחנו ביום שלפני זה. "מעלין בקדש".

כמה דרגות של שמחה

בעבודת השם, כמה דרגות של שמחה ישנן. ראשית השמחה הרגילה שצריכה להיות בכל יום ויום בקיום המצוות וכמו שכתוב "עבדו את השם

עבודת השם

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיקם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם. ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

